

Szia Jesua és gyere, mindjárt adok valami ennivalót, ülj csak le ide, a hokedli jó lesz? Nem, dehogy kell. Ahová akarod, igen, persze. Kinyitom az ajtót a gangra, szellőzzön a konyha, nem zavar a huzat?

A barátodnak vágyok lenni és szeretlek téged, adni szeretnék, a legjobbat, amit tudok. Legyen drága és illatos, királyi ajándék, a fenségesek és a felkentek olaja, ez való neked, ez méltó mindahhoz, amit én gondolok rólad. Boldog vagyok, hogy adhatom. Boldog vagyok, hogy veled tölthetem azt az időt, amíg adom. Kell, hogy adjam, mert túlcordult a szívem. Az olaj is csordul, a lábadra, csúszik a lábodon a kezem, a tenyerem fényes, illatos, a hajam is illatos, kitágulnak az orrlyukak, mámoros a fűszag mindenütt, rét van itt, eltűnt a szoba. És ha majd elmész, ha visszamész, ha nem leszel itt, a nádruszolaj illatával emlékezem, csúszós, fényes tenyeremmel emlékezem, illatos hajammal emlékezem, hogy újra eltűnjön a szoba, és az emlék-illatok kitaranak, ha jönnek a rossz idők, akkor is. Megtart majd, hogy megértettél, elfogadtál, szerettél, figyeltél rám, jó voltál hozzám, és azt mondtad, én is így tegyek. Teszem és tenni fogom. Én most így emlékezem, érzelmeimmel emlékezem, érzéseimmel emlékezem, mert a barátodnak vágyok lenni és szeretlek téged. Baj ez?

A barátod vagyok és szeretlek téged. Köszönöm, hogy mozdulsz értem, hogy kifejezed magadat, hogy a legjobbat adod, amit tudsz. Hogy benne van sok pénzed, időd, köszönöm a törődést, a gesztust, köszönöm, hogy fontos vagyok, és emiatt fontos az is, amit mondok, tanítok neked. Köszönöm, hogy fontos, amit mondok, és emiatt fontos vagyok én is, hogy megnyertük egymást egy ügynek. Köszönöm, hogy emlékezni akarsz rám. Dehogy baj.

Ohó, van még szotyji, szereted? Nem? Nem baj, hagyd csak akkor a gangon, a nagy virágcserep mellett a párkányon van egy cseréptál, a gyerekek meg az égi madarak szeretik, idejönnek érte mindig, ha kiteszük.

Garay Zsófia, Budapest